

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 27:

Forslag til folketingsbeslutning om etablering af permanente behandlingstilbud til ludomane personer.

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.

(Fremsat 10/10 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sundhedsministeren (Yvonne Herlov Andersen):

Socialistisk Folkepartis formål med fremsættelsen af beslutningsforslaget er jo ønsket om at hjælpe mennesker, der står med store sociale, økonomiske og ikke mindst familiemæssige problemer som følge af deres spillelidenskab.

Regeringen synes, det er et særdeles prisværdigt formål, og det er også baggrunden for, at Sundhedsministeriet sammen med Socialministeriet og Sygekassernes Helsefond i de seneste 2 år har ydet økonomisk støtte til behandlingshjemmet Ringgården, så man her har haft mulighed for at starte et forsøg netop med behandling af ludomaner.

Ringgårdens forsøgsprojekt må bestemt siges at have været en succes. I de 2 år, hvor forsøget har kørt, har 61 ludomaner været i behandling. 60 pct. af disse er helt opført med at spille, og 20 pct. har opnået en bedre kontrol med deres spil. Det viser klart, at den økonomiske støtte til forsøgsprojektet har været givet godt ud.

Når regeringen ikke kan støtte forslaget om en permanent statslig finansiering af et behandlingstilbud til ludomaner, skyldes det altså ikke, at regeringen ikke mener, at der er behov for et permanent tilbud, for det er der. Grunden er den helt principielle, at regeringen ikke betragter det som en opgave for de centrale sundhedsmyndigheder at finansiere et behandlingstilbud, som har karakter af en permanent driftsvirksomhed, for det er efter regeringens opfattelse en amtskommunal opgave.

Sundhedsministeriets økonomiske støtte til Ringgården i årene 1994 og 1995 skal således ses som en hjælp til at få projektet godt i vej, også med henblik på, at Ringgården får mulighed for over for amterne at bevise, at behandlingstilbudet er en god løsning, og det har Ringgården efter regeringens opfattelse gjort.

Sundhedsministeriet har derfor tidligere opfordret Ringgården til at tage kontakt med amterne med henblik på indgåelse af en aftale om amtskommunal benyttelse af Ringgårdens behandlingstilbud. Jeg vil også opfordre amterne til at gøre brug af de erfaringer og den ekspertise, som jo er opbygget i Ringgårdens forsøgsprojekt.

Jeg skal derfor på regeringens vegne afvise Socialistisk Folkepartis forslag. Da det imidlertid ligger mig meget på sinde, at indsatsen over for ludomaner styrkes, glæder jeg mig til at lytte til ordførerne med henblik på, om der måtte være andre konstruktive forslag til en øget indsats på området.

Else Marie Mortensen (S):

Vi er meget enige med SF i, at Ringgårdens forsøg med og metodeudvikling af en behandling af sygelig spillelidenskab, kaldet ludomani, har været en succes, og vi tror ligesom Ringgårdens personale og forslagsstillerne, at de ændringer af danskernes spillevaner, der rent faktisk er sket i vores samfund, hænger tæt sammen med ændringer, som vi alle sammen har en eller anden form for medansvar for, og at det er de forhold, der i de seneste år har accelereret og synliggjort antallet af ludomaner herhjemme.

Som diagnose er begrebet »sygelig spillelidenskab« relativt ung, men den optræder både på WHO's liste over sygdomsdiagnoser og på Sundhedsstyrelsens diagnoseliste.

Når det i amtskommunerne ikke har været almindeligt at behandle sygdommen eller henviser til behandling, tror vi, det har haft en eller anden sammenhæng med, at man har stået en lille smule hjælpeløs og ikke rigtig har vidst, hvordan man kunne behandle denne lidelse.

Nu har Ringgården faktisk vist, hvordan det kan gøres, og så er der naturligvis også en pligt til at behandle den, og vi er naturligvis fuldstændig enige med sundhedsministeren i det synspunkt, at forpligtelsen primært påhviler amtskommunerne.

I forslaget lægger SF imidlertid op til en tanke, som vi er en smule fascinerede af, nemlig at nogle procent af de mange milliarder af indtægterne fra de forskellige former for spil her i landet anvendes som et finansieringsgrundlag for denne behandlingsmodel. Vi synes faktisk, det er en sympatisk tanke, lige præcis når det drejer sig om ludomani. Og fra Socialdemokratiets side vil vi spørge sundhedsministeren, om hun vil undersøge, om der i regeringen er vilje til og

mulighed for at afsætte det lille beløb på 2 mio. kr., så vi i en eller anden udstrækning kan støtte en finansiering af en samlet behandling.

Men det skal være som en undtagelse, for i forbindelse med vores optagethed af ansvarsplaceringen ude hos amterne kan vi frygte, at amterne måske rent faktisk vil forsømme at henvise til den behandlingsmulighed. For alle amter minus ét vil der nemlig alt andet lige være tale om en udenomsamtlig behandlingsform, og derfor vil det nok være ønskeligt i hvert fald i en overgangsfase at have et samlet behandlingstilbud og en samlet finansieringsmulighed.

Jens Vibjerg (V):

Venstre kan fuldt ud tilslutte sig de intentioner, der ligger i SF's forslag om at hjælpe de mennesker, som på grund af en ustyrlig trang til at spille formøbler alt, hvad de ejer og har, ja i en række tilfælde drives ud i kriminelle forhold for at tilfredsstille spillelidenskabene – med meget store økonomiske og ikke mindst sociale omkostninger til følge.

Selvfølger har disse mennesker behov for hjælp, men spørgsmålet er, om det er et folketingsanliggende at etablere permanente behandlingstilbud, om det ikke er de nuværende systemer inden for amterne og kommunerne, der bør løse den opgave. Men det kan godt være, at man ikke har været opmærksom nok på problemet, og her har vi selvfølgelig alle et ansvar for at være med til at sætte fokus på det.

Umiddelbart er det ikke Venstres opfattelse, at der er behov for nye centrale initiativer, men lad os nu tage en fordomsfri drøftelse i udvalget. Og så synes jeg, det er spændende, at SF på dette punkt godt kan medvirke til en løsning af en opgave, som mig bekendt ligger i privat foreningsregi.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Overordnet er Fremskridtspartiet absolut positivt indstillet over for denne behandlingsform, for det er ganske rigtigt, som der også står i bemærkningerne, at ludomani har været og stadig er et stort problem for mange, og derfor ser vi naturligvis også positivt på forslaget.

Dér, hvor vi er lidt uenige, er, hvor man siger, at 1,5 promille af spilleindtægterne skal bruges til dette formål. Men jeg kan forstå på SF's ordførers udtalelser i radioen tidligere i dag, at hvis vi ikke er hundrede procent enige i, at der skal afsættes en bestemt promille af spilleindtægterne, så er man åben over for under udvalgsbe-

handlingen at se på, hvordan finansieringen så skal være.

Så jeg vil sige til SF, at Fremskridtspartiet umiddelbart er positivt indstillet og under udvalgsbehandlingen vil arbejde positivt for at få noget ud af forslaget, for vi mener absolut, at denne kategori af medborgere også skal hjælpes – ligesom alle andre, der lider under en form for afhængighed, f.eks. alkoholikere. Men begrundelsen for, at vi stiller os lidt tvivlende over for, at 1,5 promille af spilleindtægterne skal bruges til det, er, at så kunne man lige så vel sige, at behandlingen af alkoholikere skulle finansieres ved, at man inddrog en vis del af spiritusafgifterne, og det synes vi ikke der er ræson eller fornuft i.

Vi mener naturligvis, at hjælpen skal komme fra den samfundsøkonomiske kasse, og man kan heller ikke på forhånd sige, at en bestemt promille skal afsættes til det, for teoretisk set kan det være, at der bliver brug for flere penge end dem, der kommer i kassen. Det tror jeg nu ikke der er store muligheder for, men teoretisk set kan det jo ske.

Brian Mikkelsen (KF):

I Det Konservative Folkeparti vil vi ikke benægte, at der findes mennesker, som er kommet ud i det, man kalder ludomani, som altså er en sygelig spillelidenskab. Vi er ikke i tvivl om, at disse mennesker skal hjælpes, og det håber vi at alle er enige i. Men vi mener, at det er en opgave for sundhedssektoren, gerne med en specialafdeling eller en eller anden form for kombineret behandling og forskning, således at vi kan få større indblik i, hvad det egentlig er for et problem.

Som det i bemærkningerne til forslaget siges om problemet, er Danmark jo ikke særlig hårdt ramt, men jeg er uenig med SF, når SF i bemærkningerne tilføjer ordet »endnu« - som om man er sikker på, at problemet vil udvikle sig til at blive lige så slemt som i USA – og jeg vil minde SF om, at vi i Danmark har en helt anderledes kultur og baggrund, og at vi dermed måske bedre kan styre vores adfærd, uden at det løber fuldstændig løbsk. Jeg synes ikke, man skal overdrive problemet, men selvfølgelig skal det behandles så seriøst som overhovedet muligt.

Med disse ord har jeg også sagt, hvad De Konservative synes om forslagets finansiering, nemlig at der ikke er nogen som helst grund til at lade 1½ promille gå specifikt til behandling af

ludomani. Vi ønsker nemlig ikke kun behandling, men som sagt også forskning på området, og derfor synes vi, at det mest naturligt hører under det nuværende sundhedssystem. Det kræver blot, at der oprettes en afdeling til det eller lignende.

Jeg kan altså ikke se forskellen på behandling af denne sygdom og behandling af andre sygdomme. Skulle vi i givet fald også lade f.eks. 10 pct. af tobaksafgiften gå til lungeafdelingerne? Vi skal have et helhedssyn, der går ud på, at sundhedssektoren finansieres via de almindelige skatter og ikke via alle mulige afgifter. Det vil samtidig lette gennemskueligheden.

Herefter vil jeg komme med nogle specifikke kommentarer til forslagets bemærkninger, som jeg ikke er helt enig i, og som jeg synes fordrejer sagen en smule, og her tænker jeg særlig på sætningen, som siger, at 1½ promille er en »meget beskeden omkostning for at rette op på nogle af de ulyksaligheder, som staten er med til forårsage via de mange spil«.

For det første er det jo ikke staten, som spiller, men mennesker, der gør det, fordi de har lyst til det, og som så i enkelte tilfælde ikke kan styre det, og vi skal som udgangspunkt ikke gøre det til et statsligt problem, at folk spiller eller drikker, men forsøge at hjælpe de svage, som ikke kan styre det, eller som måske har andre problemer samtidig. Og hvor det hele så falder sammen, skal vi træde til, hverken før eller senere.

For det andet synes jeg, man skal lade være med at stemple folk, som spiller, som sygelige spillegale, for hvis en fattig studerende spiller for 500 kr. om måneden, så er det et problem, men hvis en mangemillionær spiller for 5.000 kr. om måneden, så er det vel ikke et problem.

Derfor skal man nok tage statistikken med et gran salt og i stedet være opmærksom på, om der blandt familie eller venner er nogle, der har en ustabil adfærd, der kan tyde på, at alt for meget går til spil, og at det er ude af kontrol.

Vores konklusion må være, at vi skal være opmærksomme og gøre opmærksom på problemet uden at overdrive og henstille til familier og venner, at de også er opmærksomme. Og når der viser sig at være problemer, skal vi selvfølgelig sørge for, at der er gode og tilstrækkelige behandlingsmuligheder uden alt for lang ventetid. Og så kan jeg godt tilsige Det Konservative Folkepartis støtte til, at vi finder penge til at løse problemet.

Men forslaget her er altså ikke det rette, og Det Konservative Folkeparti vil stemme imod det.

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg vil først sige, at vi synes, det er godt, at denne sag kommer på dagsordenen, for den er både relevant og vigtig, fordi dette problem medfører så mange sociale ulykker, når familier bliver spilleramte og dermed kommer ind i det sociale system – med alle de uheldige følger, det har.

De resultater, der er nævnt i Middelfartrapporten om Ringgården, taler jo deres tydelige sprog: Der er rigtig mange, der bliver helbredt. Og det giver selvfølgelig anledning til at sige, at man må arbejde videre med denne sag. Vi skal i hvert fald ikke være dem, der blokerer for nogle fornuftige løsninger.

Sundhedsministeren sagde i sit indlæg, at regeringen ikke kan støtte forslaget, som det ligger her, fordi det ikke er en opgave for de centrale myndigheder at finansiere behandlingstilbud, der har karakter af permanent driftsvirk-somhed, og det er vi enige i.

Vi har også nogle principielle holdninger til de cigarkasseprincipper, som er blevet nævnt, og som vi egentlig ikke mener skal have alt for stor udbredelse.

Men som sagt er vi meget åbne over for at finde en løsning på denne her sag.

Bruno Jerup (EL):

Jeg kan også sige, at vi i Enhedslisten i udgangspunktet er positive over for, at der bliver fundet en løsning. Vi er måske heller ikke så meget for cigarkasseprincippet, som bl.a. fru Vibeke Peschardt nævnedede, men man kan måske sige, at i den konkrete sammenhæng var det selvfølgelig et sted at finde pengene. Men jeg tror, man alligevel her snakker om et beløb af en sådan størrelsesorden i hvert fald til det konkrete projekt, at det næppe kan være noget, der giver store problemer hverken for regeringen eller andre at finde de penge.

Men for at tage nogle andre vinkler ind trods alt, måske også for at drysse en lille smule malurt i bæggeret, så synes jeg, at det er sådan en lidt bagvendt vej at gå, at man nu sætter enorm fokus på, hvordan man kan gøre noget ved folk, der er blevet ludomaner, når man ser på, hvor mange ressourcer der reelt bruges ikke kun fra statens side, men også af andre organisationer på at reklamere for spil og for at udvide mængden af milliarder kroner, som bruges på spil.

Man kan jo bare se af den tabel, som SF selv har vedlagt i bemærkningerne, at der er en fordobling på bare 5 år. Hvis man går længere tilbage, er der faktisk en ret kraftig udvikling, og

hvis man sammenligner med andre lande, så kan man se, at det er den vej, det går. Når man snakker om – og det gør man også i forslaget – at der skulle være op imod 25.000 ludomaner i dette land, kan man jo sige, at så er det måske sådan lidt i et lille hjørne, at der er et par hundrede af dem, som har søgt ind på et behandlingssted på Fyn, hvoraf der så er 61, der har været i behandling, og hvoraf der så er 60 pct., der er blevet fri for deres ludomani, dvs. 36 personer ud af disse 25.000, således som man har målt det op i bemærkningerne.

Hvis man prøver at se det i en sammenhæng, så kan det godt være, at man i virkeligheden ikke sådan helt har fat i perspektivet. Hvis nu man forestiller sig, at metoden virker, hvor mange af disse 25.000 er det så, man forestiller sig skal i behandling? Det er det ene problem.

Det næste problem er så: Hvordan med dem, der har søgt ind på Ringgården? Er det rent faktisk sådan, at der er en rimelig videnskabelig indikation på, at der er en succesrate på behandlingen imod ludomani? Nu ved jeg fra andre diskussioner af forskellige typer afhængighed, hvad enten det nu drejer sig om alkohol, narko eller andre ting, såsom tobak, at når det er sådan, at forskellige private behandlingsinstitutioner skal opgøre deres succesrate, så er den altid meget, meget høj.

Det vil jeg gerne nævne, for jeg tror ikke, jeg kan huske et eneste eksempel på et forsøg, hverken et behandlingsforsøg eller et behandlingstilbud, hvad enten det har været i offentligt eller privat regi, som ikke har været en succes. Jeg tror ikke, jeg kan huske det, og det er der to grunde til. Den ene grund er selvfølgelig, at de, der laver forsøget, nødvendigvis altid vil være interesseret i at beskrive det, de laver, som en succes. Det er én ting.

Den anden side af det er selvfølgelig, at de, der deltager i det, er absolut meget engagerede i det, og på grund af det høje engagement, fordi det er et forsøg, får det en speciel høj vægt, og dermed er der også en større succesrate.

Det er ikke, fordi jeg på nogen måde vil gå imod forslaget. Men hvis det er noget, vi sådan forestiller os på længere sigt skal være et almindeligt tilbud, så er det i hvert tilfælde for mig at se vigtigt, at vi med en vis sikkerhed kan påvise, at det faktisk er noget, der kommer noget ud af, inden vi opstiller en målsætning om måske at behandle 25.000 mennesker for ludomani på et eller andet tidspunkt, og så, efterhånden som det bliver amerikanske tilstande, bliver det

måske 50.000 i stedet for, hvis vi skal tro SF's bemærkninger.

Det er et stort socialt problem, og der skal gøres noget ved det, ingen tvivl om det, men man kan gå forskellige veje. Én af dem er denne her. En anden vej er måske at se på, hvad det er for nogle mekanismer, der faktisk sætter ludomanien i gang. Det kan godt være, at der kunne findes andre forebyggende elementer, som faktisk både økonomisk – ikke fordi det er det afgørende – og praktisk ville give et større resultat.

Men med de lidt kritiske bemærkninger til det vil jeg så sige, at vi støtter forslaget.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, man må konstatere, at hr. Bruno Jerup efterhånden – prisværdigt – står alene med sin meget højthævede ideologiske fane, for sådan som jeg forstår det, er SF med det her beslutningsforslag indstillet på, at det er en god ting, at en privat forening driver en ejendom ved Middelfart, der hedder Ringgården, som er god til at tage sig af de her problemer, og derfor skal vi vedtage i Folketinget at bruge nogle penge på at kunne forstærke indsatsen over for dem, der har det problem, som hedder ludomani.

Her er vandene åbenbart ligesom blevet skilt, for SF har erkendt, at her er nogle private, driftige folk, som kan være med til at løse et samfundsproblem, sådan som jeg har forstået det, hvor Enhedslisten holder fast i den ideologiske fane og siger, at det nok ikke er sikkert, det er så god en idé. Det er sådan, jeg har hørt det.

Jeg kunne godt tænke mig at få det lidt uddybet fra forslagsstillernes side, om jeg ikke har opfattet det rigtigt med hensyn til Ringgården i Middelfart. Men det er nok, fordi hr. Villy Søvn-dal har en stor fortid i det kommunalpolitiske arbejde. Han har en meget praktisk indgangsvinkel til de her ting og kan derfor se det fornuf-tige på området.

Jeg vil sige til forslaget fra SF, at Dansk Folkeparti kan støtte det. Vi vil arbejde konstruktivt i udvalget for at få fremmet det her forslag. Vi synes, at det er rigtigt, som SF påpeger, at der er en problematik på det her område, som Folketinget skal tage sig af, og at vi alligevel skal diskutere spørgsmålet om finansiering. Det er velkendt, og jeg har også forstået på de udtalelser, der har været i pressen, at forslagsstillerne også er indstillet på at tage den diskussion i udvalget, og den vil vi selvfølgelig også gå ind i, også ud fra nogle af de bemærkninger, som har været fra tidligere ordførere.

Men vi synes, det er rigtigt af SF at rejse den her debat, og jeg vil godt uden omsvøb sige, at Dansk Folkeparti støtter SF's forslag.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er bare lige for at præcisere over for hr. Thulesen Dahl, at Enhedslisten støtter det forslag, som ligger fra SF, som jo handler om at give penge til en institution, som er i gang, og vi vil godt sige, at vi i andre sammenhænge heller ikke har afvist, at private behandlingsinstitutioner af forskellige altruistiske, humanistiske eller religiøse grunde faktisk godt kan opnå resultater. Det har vi ikke afvist, og det har vi heller ikke gjort f.eks. i forbindelse med behandling af stofmisbrugere eller alkoholikere, men vi har en kritisk vinkel omkring: Hvad er deres resultater? For det er sådan, at vi har set op til flere gange, at deres evne til at fremstille egen succes nogle gange står lidt i modsætning til, hvad man kan se, hvis man kigger på de faktiske tal.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Med udgangspunkt i amtskommunernes behandling, med det in mente, siger jeg så følgende: Ringgårdens gode resultater og projektet derude, forsøget, er kommet i den situation, som alle andre forsøg, vi har sat i gang, kommer i: Når forsøg er færdige, bliver de evalueret, og så ser man, om aktiviteten er en, man gerne vil fortsætte med.

Her har man en aktivitet, der bestemt har givet det resultat, man ønskede, da man satte den i gang. Ja, det virker. Det er godt, og vi har brug for det. Og så står man så i den situation: Hvem skal så finansiere det, og hvordan får man løbet det i gang? For det er vel snarere det, det drejer sig om. Der er ingen tvivl om, som jeg sagde i min indledning, at det er amtskommunernes opgave, men det er en opgave, der skal løbes i gang, og det bliver så det, jeg gerne vil koncentrere mig om.

Jeg kan godt forstå, det er fristende, at det skulle ske over tips- og lottomidlerne, som jo er det, der har udløst meget af problemstillingen for de mennesker, som lider af ludomani. Derfor vil jeg godt give det tilsagn, at jeg hurtigt tager kontakt med de relevante ministre for at se, om ikke vi kunne finde en løsning ad den vej. Det vil jeg gerne gøre, og selvfølgelig ligger der uanede muligheder for en sundhedsminister i at gå den vej, så det prøver jeg gerne.

Formanden:

Hr. Villy Søvnald som ordfører for forslagsstillerne.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil godt starte med at sige tak for det, som jeg opfatter som en meget venlig modtagelse. Det er vel sjældent, at en sag i den grad fra alle sider bliver modtaget venligt i et så politisk forum som Folketinget. Så tak for det.

Jeg vil også sige, at det er klart, det forpligter, for i det politiske liv er der vel to farer. Den ene er en rå og brutal afvisning, og den anden det meget velvillige, der så bliver dér, men jeg opfatter også ministerens kommentarer i begge omgange som en vilje til at gå ind og finde en hurtig afklaring.

Det er også klart, at viden forpligter på den måde, at indtil Ringgårdens forsøg var vi ikke sikre på, om det her var noget, der kunne gøres noget ved. I dag ved vi, at det, der ødelægger familielivet i en række familier, er noget, vi kan ændre på. Så er det klart, at så vil kloge folk, der har et forebyggende sigte med deres politiske arbejde, gå ind og sige, at den viden forpligter.

Der har været rejst tvivl om statistikken. Jeg skal sige, at vi har med vilje – det være sagt til den konservative ordfører – ikke brugt de store tal. Vi har ikke brugt de amerikanske tal, det er der ingen grund til. Vi kan lige så godt bruge de forsigtige tal. Vi har også en viden om, at uanset tallene er der aktuelt 300-500 mennesker, der står og venter på at blive behandlet, så vi har ikke haft noget behov i denne her sag for at tegne et mere dystert billede, end der faktisk er.

Jeg skal takke sundhedsministeren. Jeg forstår, at det, vi skal i gang med nu, er en praktisk opgave, der hedder: Hvor finder vi pengene? Ministeren går i gang i forhold til andre ministerier, og vi vil selvfølgelig gerne bidrage også fra Folketingets side.

Jeg skal takke fru Else Marie Mortensen fra Socialdemokratiet, som synes, at finansieringsforslaget var en sympatisk idé. Det synes vi i sagens natur også det var, men for os er det slet ikke afgørende, om vi får ret i den finansieringsform, vi har foreslået. Det helt afgørende er, at vi finder en finansieringsvej, der gør, at de gode forsøg kan fortsætte. Det nytter nemlig ikke at sige – det var den socialdemokratiske ordfører også inde på – at så kan amterne bare gå i gang. Det vil betyde et hul i behandlingen. Det vil betyde, at de stribevis af breve, jeg har modtaget, efter at jeg har taget fat på sagen, fra men-

nesker, der står med det her problem, vil kunne stå med al deres gode vilje, men ingen udsigt til at blive behandlet.

Jeg skal sige til hr. Vibjerg fra Venstre – måske mere som noget folkeoplysende – og dette er dermed også et svar til hr. Kristian Thulesen Dahl, at de, der er velbevandret i den politiske virkelighed, vil vide, at SF aldrig har haft noget imod private organisationer på det private område. Jeg vil næsten sige tværtimod. Der, hvor vores skillelinje går – det synes jeg også ordførerne for Venstre og Dansk Folkeparti skulle lægge mærke til – er ved mennesker, der ønsker at gå ind i social- og sundhedsmæssige opgaver med den hensigt at tjene penge. Dem er vi meget skeptiske over for, dem er vi meget forsigtige over for.

Men når vi taler om frivillige organisationer, der er udsprunget af et folkeligt engagement, det være sig af kristelig eller social eller anden art, så har vi en afgrundsdyb respekt for dem. Vi har støttet dem. Jeg tror ikke, nogen af de to ordførere vil være i stand til at komme i tanke om ét eksempel, hvor SF har været skeptisk over for den type privat virksomhed, men det har jo intet at gøre med den ideologiske privatiseringsdebat, der var under forrige punkt i debatten. Der er en afgrund til forskel på mennesker, der ud fra et socialt engagement kaster sig ind i en sag, og så mennesker, der kaster sig ind i en sag, fordi de vil have et nyt marked for over-skud.

Jeg kan så se, at Venstre er lidt delt i spørgsmålet om skattefinansiering. Jeg har bemærket, at bl.a. hr. Helge Sander i Kristeligt Dagblad den 12. oktober har foreslået, at tipsmidlerne *skulle* betale, men jeg antager, at det er et udtryk for, at Venstre har en debat på det her punkt.

Jeg skal sige til hr. Brian Mikkelsen, der mente, det hører hjemme i det nuværende sundhedssystem, at det synes jeg er en af den type udsagn, man ikke kan bruge til ret meget, for hr. Brian Mikkelsen ved formentlig også, at det vil betyde, at der i en ganske betydelig periode ikke vil være noget tilbud til de personer, der er ramt af ludomani. Sådan er det bare, og det er lidt underligt at kunne kaste det fra sig med en bemærkning, der ikke har særlig megen berøring med virkeligheden.

Jeg hørte også De Konservative sådan, at man privatiserede helt derud, hvor man sagde: Vi skal alle sammen være opmærksomme på vores familie og venner. Javel, det er sandelig også et af de forpligtende udsagn. Efter at hr. Brian

Mikkelsen har sagt det fra Folketingets talerstol, vil der formentlig være en helt anden opmærksomhed i familierne! Det er jo, synes jeg, at svigte, så det brager, at nøjes med den type helt, helt uforpligtende udsagn. Hr. Brian Mikkelsen sagde også, at folk skal tilbydes behandling, men vendte sig så i øvrigt mod det forslag, der tilbyder dem behandling. Jeg ved ikke, hvor radikal man kan være i De Konservative. Jeg opfatter det som svigt i forhold til den diskussion, vi har haft.

Jeg skal også takke Det Radikale Venstre for tilslutningen. Der var meldingen også, at det, vi stod foran, var en praktisk vej: Hvordan finder vi en finansiering på det her forslag?

Jeg forstod også, at hr. Bruno Jerup ud over det lange sigt, som SF deler – nemlig at kigge på årsagen i det her samfund, og det er et længere studium – også var så pragmatisk indstillet, at han mente, at de folk, der i dag står med problemet, ikke skal ofres på lang sigt.

Det synes jeg er klogt af Enhedslisten, og det betyder så også, at hr. Bruno Jerups afsluttende bemærkning var, at man støttede forslaget.

Jeg skal så alene runde af med at sige, at jeg mener, at så stor velvilje, som forslaget har mødt i dag, også forpligter. Jeg synes, det ville være rimeligt, hvis Folketinget, inden vi tager på juleferie – der er jo en tradition for i store sager at sætte ferierne som deadline – har fundet den finansieringskilde, der er forudsætningen for det her, og jeg vil godt spørge sundhedsministeren, om sundhedsministeren vil være indstillet på, at vi inden juleferien kan give et svar på den fremtidige finansiering af Ringgårdens projekt.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg tror, hr. Villy Søvnald hørte i mit svar før, at jeg ville gå hurtigt til de berørte ministre. Deri ligger selvfølgelig også, at jeg vil gøre, hvad jeg kan for at få en afklaring på situationen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Sundhedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 31. oktober 1996, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 16.32
